

Kubilay Tek

- Őirler -

Yayın Tarihi:

03.10.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir ierikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hi bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aşk 29 Harftir

Aglamaktır hıçkırığa hıçlıra çaresizce
Bağlanmaktır tutkularına
Can ile canandır
Çehresine sarılmaktır onurun
Dökülen yaşlardır eteklerine çınarın
Elemdir elemlidir aşk
Figüranıdır hayat senaryosunun
Çamzedir yanaklarda açan
Grizu faciasıdır aşk kimi zaman
Hayasızca hayata haykırmaktır
Işıktır nurlu kalplerden saçılan
İsteklerdir hayır denemeyecek
Jülliет ve romeo'dur
Kaderin kahbe çizgisidir
Limanıdır yalnızlar rıhtımının
Muammadır aşk

Ne bir ne de iki tam 29 harf
Olmazsa olmazdır
Ölümün son perdesidir
Pesimist bir anlayıştır bazen
Realist ince bir çizgidir
Sevginin an kalın katmanı
Şairin mahlasıdır
Teminatıdır geleceğin
Ulubatlıının savaşıdır
Ümit edip umutlanmaktır
Vefa borcu vebaldir
Yalın bir dil sade dokunuştur
Zira aşk hep 29 harftir

Kubilay Tek

Ben Sahibinin Sesi

ben sahibinin sesi
tiz'in nefesi
bıkmışım hergün aynı çileden
ben sahibinin sesi,
bir ihtiyar çocukla geçiyor ömür
ömürde yok
zerre kadar sükutda
ben sahibinin sesi
bu şiirin şairiyim
bu şarkının sözleriyim
bu melodinin ezgisiyim
ben sahibinin sesi
bateride son nokta
çığlıkta son nefes
tellerimse hep kafes
ben sahibinin sesi
durma yağmur yağ bu gece
dokun hafifçe anseme
susma söylesene
ben sahibinin sesi

Kubilay Tek

Benim Adım İstanbul

istanbul benim şehrim
aynaya yansıyan yüzüm
istanbul benim şehrim
durmadan kanayan yaram

istanbul ağlayan kadını
aldatan erkek
istanbul ağlayan kadını
ağlayarak ürkek

istanbul yorgun kollarım
gece karanlığım
istanbul yorgun kollarım
her zaman inandığım

istanbul benim adım
kostantinadan sonraki
istanbul benim adım
ölene dek baki

istanbul yanan ateşim
söndürülemez kadar
istanbul yanan ateşim
ömrümün sonuna kadar

istanbul benim melodim
geceyi dinledim
istanbul benim melodim
ağlayarak inledim

istanbul ağlayan gözlerim
ışlanan kirpiklerim
istanbul ağlayan gözlerim
kopan ipliklerim

istanbul anne kucagım
nokta nokta bucagım
istanbul anne kucagım
olmazsa olmayacağım

istanbul üzerimdeki sancı
kıvrılarak izledim
istanbul üzerimdeki sancı
herkezden gizledim

istanbul benim adım
kostantinadan sonra
istanbul benim adım
1453 den sonra

Kubilay Tek

Bilmem Ne Yapıyorum

yagmurlardan sonra geliyor suretin
gözlerimin önüne yagmurlardan sonra
damlıyor bir yagmur damlası gibi
suretin gözlerimin önüne
yarım aglıyormusun
bu yagmurlar göz yaşların mı

sonra damlıyor bir bir yagmurlar
gönül kapımın önüne aglıyor
en sevgili ey sevgili aglıyor

damlıyor yüregime kezzap gibi
daglıyor cigerimi pare pare
ne bir sitem ediyorum sana
ne de içten gelen bir dua
ne ah ediyorum sana
ne de bir hayır
ne aglıyorum ne gülüyorum
bilmem ben ne yapıyorum
cigerim yanıyor
yüregim kanıyor
gözleri aglıyor
bilmem ben ne yapıyorum

Kubilay Tek

Çile

bilmezdim semada hülyaların yüzdüğünü
göremezdim büyük tebessümleri
çekmesini bilmezdim
en feci deminde çileyi
bilmem ki...
mehtapmıdır beni asiye iten
kamçılanmamış duygularım mı
körelmemiş nefsim mi
zira yıldızlar
bu gece başkamı şefkatli
ve bir başkamı parlıyor
kirpiklerimde başka mevsim yeşeriyor
bilmem ki...
ıslanıyor mu kirpiklerin
rimellerinmi akıyor
yoksa ben mi aglıyorum
evet ben aglıyorum
daha da istiyorum
semaya avuç açarak
dehrin vakumlarında
çile,çile diye yalvarıyorum
duyuyormusun

Kubilay Tek

Gitme

sen gitme turnalar gelsin
rüyalarımından gitme
gitme mevsimlerin şahı belirsin
hülyalarımından gitme

gitme nehirlerim kurusun
deryalarımından gitme
gitme gözlerimin nurusun
denizlerimden gitme

sen gitme ordularım kırılınsın
gözlerimden gitme
gitme mahlasım karalansın
mürekkebidimden gitme

yine gitme desemde nafiye
yine de gel gitme
bak kalkan bu son kafiye
etme gel yine de gitme

Kubilay Tek

Herkese Aykırı

bu kaçınıcı oldu adına nameler yazdığım
bu kaçınıcı oldu ayrıldığım
bu vapurdan bu iskeleden bu şehirden...
sen giderken bir vapur daha yanaştı
yalnızlar rıhtımına
sen giderken anladım yalnızlığı
adını göklere yazdım yağmur oldu
damladı tıkır tıkır yüregime
adını koca çınara kazıdım
koca çınarda sele kapıldı
adını yüregime yazdım
o da olmadı sadece yazdım
şimdi söyle aynanın karşısına geçip
kendine bakıp hıçkırarak
bana söyleyemediklerini
söyle bir bir dökülsün
alnımdan bir günah misali
her ne olursa olsun
en sıra dışı ve herkese aykırı
yine de seviyorum seni

Kubilay Tek

Kardeřlik Abidesi

bir kardeřlik türküsü yazsam
adını da kardeş koysam
ben de barıřa doysam
ne olur du sanki

bir kardeřlik abidesi diksem
bahesine kardelen eksem
herkesi davet etsem
ne olurdu sanki

bir melek olsaydım
herkese kardeř olsaydım
ben dostluga doysaydım
ne olurdu sanki

bir lisan olsaydım
dillerde bulunsaydım
ben sze doysaydım
ne olurdu sanki

bir kardeřim olsaydı
adı dost olsaydı
herkes ona baksaydı
ne olurdu sanki

bir şiir yazsaydım
adını dostluk koysaydım
bir bir izseydim
ne olurdu sanki

bir güneş dogsaydı
mutluluk sasaydı
insanlar doysaydı
ne olurdu sanki

bir kitab bulsaydım
adını kardeş koysaydım
ben sevgiye doysaydım
ne olurdu sanki

Kubilay Tek

Mavi

yazdıklarım yazacaklarımın garantisidir
ben mavi masmavi bir denizim
sahra çölünün en kısrak en kıvrak noktasında
en ateşli sabahlar en soguk geceler
üzerinde yüzüyorum
radikal kararlarım olduğu kadar
antiradikal kararlarımda var
evet ben maviyim masmavi
ben maviyim bir baz'ım kırmızı turnusol
kagidını çevirdiği rengim
ben barışım
ve ben barış olduğum kadar da savaşım
ben mai ya da mazi değil maviyim
bir g-3 namlusunda bekleyen
her an patlamaya hazır bir bombayım
bir step evladiyim
kuru ateş soguk hava adamıyım
bir nusubet bin nasihattan yegdir
bu na inanırım
bir serzenişin titredigi kadar titrer
bir yorgun gücük kadar aglar
ve karalanmamış defter sayfası kadar
tebessüm ederim
ben maviyim masmavi
gülen ordularım olmadı ama
zügürt tayfam çoktu
ben maviyim masmavi
ben hiç bir renkten oluşmadım
ben bir çok renk oluşturdum
ben dünyanın üçde ikisini oluşturan
maddenin en belirgin özelliğim
ben ısınmam ben üşümem
neden mi?
çünkü ben maviyim hemde masmavi

Kubilay Tek

Nerede

hani nerede kurşını gözlerin
nerede hañer sözlerin
nerede son mektubun
bastırılmış duyguların nerede
içimde nükte olmuş yalnızlığın
ve düğüm düğüm duyguların
kanayan yaraların nerede
nerede tebessüm provaların
sahte serzenişlerin nerede
ölümün en kuytu karanlığında gözlerin
umutsuz bakışların nerede
hani yaratılanı hoş görmüştük
yaratandan ötürü
hoş görün nerede
nerede ey sevgili
zamanı tutsak ettigin parmaklıkların
hani bir kabustu ayrılık
misk kokan baharların nerede
yıldız saçan mutluluklar nerede
kahrolan dudaklarım suskun
kadehimdeki şarap misali dinç
ve bordoya dönük dudakların nerede
mecnunu deliye çeviren
ferhata dağları deviren
romeo'yu inleyen
leyla'm şirin'im jüliet'im nerede

Kubilay Tek

Ölümün Kıyısında Gözlerim

ölümün kıyısında gözlerim
ve dudaklarımda
son kez cümlelerim
bir asiye akıyor kalemim
bir boşluğa bakıyor
öyle derinden gözlerim
elimde koka tesbihim
üstümde ince bir ceket
belimde piştovum
omzumda kaşkolum
ve gözlerimde sen varsın
demişim ya ölümün kıyısında gözlerim
kapaklanır gözlerim
sözlerin üstüne
ve dökülür nehrimden
ince ince en derinden
fenerin kırılmayan şıkları
gözlerimde param parça
ve herşey nafile
herşey yalan
tek gerçek var
ölümün kıyısında gözlerim

Kubilay Tek

Öylesine Ve Ölesiye

göz yaşlarımı gölgede dinlendirsem
sogutsam kırgınlığımı yavaş yavaş
aglasam durmaksızın
senin yoklugunda
sonra yağmurlarla gelse şafak
bulutların ardından
bir başka gülümse güneş
yeni doğan güne
yoklugunda erittigim bedenimi
varlığında diriltsem
seninle uyusam seninle uyansam
şizofrenik efektlerim olsa
durmadan oynasam
sadist çılgılıklarım
realist düşüncelerim
romantik akımlarım olsa
öyle delice öyle kışkırtıcı
ve öyle ölümüne hislerim
uyusam günlerimi unutsam
ve bir başka uyansam
yarınlara...
tesadüf olmasa tevafuk olsa
bu gün yağmur olsa
öylesine ve ölesiye
ve sonra yine sen gelsen
elinde şeffaf şemsiyen
üstünde siyah padesü
boynunda pembe kaşkolun
gelip geçsen ömrümüzden
öylesine ve ölesiye
bir taciz ateşiydi
bu bendeki
birden hülyaları değiştiren
öyle esrarengiz olsa
tıpkı baz'ın kırmızı turnusol kagidını
maviye boyaması gibi
film gibi yani
öylesine ve ölesiye

Kubilay Tek

Seni Bana Anlatıyor

gün aydınlanıyor
son deminde elveda senfonisi
çalıyor bir bir zilleri
seni bana anlatıyor

açıyor bahçemde çiçekler
sonre bir bir soluyor
uzun uzun bakıyor güneş
seni bana anlatıyor

kaniyor yaram çaresizce
ince ince sızlıyor
her deminde sancılar
seni bana anlatıyor

uçuyor bahar cambazları
mahremime konuyor
ve bakınca gözleri
seni bana anlatıyor

bir ses geliyor uzaklardan
şiiir gibi akıyor
sesleniyor en derinden
seni bana anlatıyor

seni anlatmak yetmez
ve seni anlamakta
gel otur yanıma ey yar
beni sana anlatayım

Kubilay Tek

Son Deminde Gözlerim

olmasaydı bir tebessüm
ışıldayan gözlerinde
mendil sallayan ellerin
ve gözlerinden akan asi kalemim
seni tasvir etmenin bile
bir başka oluyor tadı
yıllardır sana
söyleyemediğim sözlerim
kinayelerim bir başka...
bendeki bir ayrılığın hüznü
yıllar sonra gerçekleşen
ve her sızıda çileye dönüşen
yıllardır yollarda demim
dudaklarının renginde
ve her deminde erdemli
sitemin ufuklarında gözlerim
her zaman ki gibi...
gönül fethinin son hareketi
yine mi hüsrana olacaktı
giderken buraktığın gözlerin
hala avuçlarımda
ve giderken
giderken söylediğin sözlerin
yine son satırlarda
bende hüznü bir aşkın
son vuruşları
sende kırık kalplerin asi sancısı
ölümün soğuk korkusu
bedeninde esir olmuş gözlerim
ve hadi kır kalemimi de
beni cesaretle
esarete gönder hadi...

Kubilay Tek

Son Nokta

bakma gözlerimin neferine
soluksuz ve heyecanla
durma hadi agla
sakin ve saatlerce
durma yolumun önünde
son saatlerini yaşa bu aşkın
ve her deminde çilekeş şarkılar
görmedim böyle sevgi ömrümde
dökülüyor nisanda yine
manasız kalsın lisandaki her hece
çekmeyi bilmesende hep asi çile
yaşıyor yine...
dolunayı yaşıyor son sevgili
gözlerinde ince ince
bir sızı başlıyor hafifçe
gönlünün derinlerinde
bir felsefi akımla başlayan
bu aşk...
bu son satırlarımda
tükenmiş bulunmaktadır

Kubilay Tek

Türk Ordusu

çınlasın kulakları avrupanın
bu gelen türk milleti
çınlasın kulakları roma nın
bu biziz şanlı türk milleti

kurusun pınarları birer birer
kana kana içsin türk ordusu
bir bayrak altında binlerce er
bu biziz şanlı türk ordusu

ezan sesleri yükselsin isviçre den
secde ile şad olsun türk ordusu
şehadet şerbetini içmeden
gelmesin şanlı türk ordusu

Kubilay Tek

Yine Sensiz

sessizligi dinlesem
sensiz kalıyorum
seni dinlesem
sessiz kalıyorum

aglamaya çalışsam
huzursuz oluyorum
huzurlu olsam
aglamak istiyorum

seni sensiz yaşasam
sensiz kalıyorum
seni seninle yaşasam
bensiz kalıyorum

cefayı yaşasam
sefasız kalıyorum
ne yaşarsam nafile
yine sensiz kalıyorum

sen ve benden bizi
yaratmaya çalıştım
sana kendimi adarken
sen hep ayrı kaldın içimde
kendini sakladın
yaklaştırmadın yüregine
duvarlarını yıktırmadın
ben ne kadar sen olduysam
sende o kadar sen kaldın
biz olmadık sen kaldık
biz olarak verdiğim savaşı
ben olarak bırakıyorum
şimdi.....

Kubilay Tek

Aglayan Gözlerde Kurtuluş

Çevir bakışını maveraya bir
Kalmasın maddeden zerre kadar kir

Son tohum çürümeden solmadan ak
Belki son çekirdek doğurur şafak

Agla mevsimlerin şahı belirsin
Agla ölü kalpler birbir dirilsin

Ayagım yalındır başımsa açık
Halim bir girdaptan daha karmaşık

Kan-revan yollarda yürüdüm durdum
Ahımı kalbimden kalbime vurdum

Baktım ki her taraf sessiz ve sakin
Kalplerde var idi nefret ile kin

Bu lisan ağızından yükselen değil
Sanki yüregimden konuşan bir dil

O seski kavurdu geçti alemi
Bu idi çilenin en feci demi

Derbeder gitmesin çöl kumlarında
Bogulmasın dehrin vakumlarında

Böyle agladım hep uykularımda
Agladım gezdim gaflat kumların da

Ömrüm oldukça aglasam ey yar
Gam çekmem değil mi bir kurtuluş var

Kubilay Tek

Ama

o sen kokan yalancı baharda
kırıldıkça kırılıyor tırnaklarım
ve uyanıyor uykusundan dudaklarım
bir şarap görünce heyecanlanırım
bir de seni görünce
bilki seni görünce uyandı uykudan
o pas tutmuş gülümsemeyi özleyen
dudaklarım
ve kirlenmiş uzayan dallarımı
yeniden budadım
yepyeni bir baharla yepyeni bir aşk
yaşadım ama seninle ama sensiz
yepyeni duygular seli en taze
aşk şarabı içtim avuçlarında
hayalinle raks ettim seninle yeniden
seninle yeniden vardım mutluluk pınarına
uzandım aşk içmek içinde
kısmet olmadı uyandım
bir kuşun ötüşüne uyandım
yagmurun sesine
uyudum uyandım yarimin sesine
ve seslendim yeniden yeniden diye
ama eskiden ama şimdi ama yeniden

Kubilay Tek

Aşk Şiiri

aşk şiirlerinin son satırlarında buldum seni
elvedaların içinde
rimelleri akarken köhne kalbimin
bir damla düşürmedim aşk şiirlerine
kalbin nasıl diye sorup kırıp gitmiştin
kal,bin yerinden daha kırılırsın diyebildim
sadece içimden
vedalarımı taşıdım isteklerimi
bir gün dahi kabul günün olmadı
nehirlerimden fişkırdı günahlarım
punto'lara kazındı vedalar
bu kaçınıcı oldu
adını aşk şiiri koydugum
hep yazdığım hiç okuyamadığım
affet çok rüküş terk ettin
böyle olmamalıydı son moda ayrılık
daha bi hırçın ya da daha bi çekici
olmalıydı son cümleler
kaybettiklerine iyice bak
bir gün karşına çıkacak
sus! yüzündeki manayı çalma aynalardan
buz gibi bakmasın bakışlarındaki kör kurşun
yoksa her gece yaralanırım ben
infilak olur yarınlar
her nefeste yaralanır dünler bu günler
ugruna onca dizeyi yazdıracak kadar büyüksün bende
içimde sana dair tek bir harf bile gizlemedim
nerede nefes aldığını bilmeden
içimdeki seni ben
terk ediyorum
müsadenle.....

Kubilay Tek

Beni Benden Alan

gümüş bakışlarınmıydı
beni benden alan
yoksa geveze susuşların mı
içimi kaynatan soğuklugun
ve ferahlatan sıcaklığınmıydı
ulaşamadığın zaferlerin
tadamadığın yenilgilerinmiydi
yoksa uzanmayan ellerinöydi
beni benden alan
engin deryalarınmıydı
zengin dualarınmıydı
neydi beni benden alan
suskun bakışların
tenha dudakların
zamansız gidişinmiydi
beni bana verene
şükürler olsun
beni benden alana
yazıklar

Kubilay Tek

Bir An Sevmiřtim

sevgim iki dudagın arasında
bir ıglık olmasaydı
nasıl haykırabilirdim
sevgim gözlerimdeki
iki damla yaş olmasaydı
nasıl ağlayabilirdim
sevgim damarlarımı fethetmiş
bir tutam dem olmasa
aşkından nasıl kanayabilirdim
sevgim tekerrür eden tarih olmasaydı
tekrar tekrar nasıl yaşayabilirdim
benim sevgim günahkar bir dil
bir tebessüm ortasında yara
sen bakma mutluluğum ilk satırlarda
benim sevgim o kadar asil olsaydı
bir içimlik sigara olmazdı
tek nefesde biten
benim sevgim kahbe duvarlarda kazılı
ıglık atan puntolar
beniö sevgim namlu ucunda uzayan
bir çekirdék
benim sevgim tek çekimlik sigara olmasaydı
bitermiydi hiç
ve bir an gerçekten sevmiřtim

Kubilay Tek

Bir Garip Şair Hikayesi

ne silmek geldi içimden satırlarımı bir anda
ne de kesmek bileklerimi yazamayınca bir anda

aglamak şiir yazmak kadar zor olsada benim için
yine de ağlıyorum şiir yazmak için için için

işte ağlıyorum nem kokuyor odam bir anda
kalemim titriyor hüzünleniyorum bir anda

ve sitelemlerimi kusuyor parmaklarım acımasızca
ya göz yaşlarım sel olup akıyor tutamıyorum
ben şair değilim ben duygularına yenik düşen
bir garip yolcuyum şiir kervanında
ben kalemime mürekkep diye
göz yaşlarımı doldurup hüzünlü sayfalara döken aracıyım

ah şiir derdime ortak olan haykırışıma susan
sen bakma mürekkebe sen onu hep su san

ve yalnızlık buram buram içime işlemiş
kalemime konu olup duruyor
vurup duruyorum vurup duruyorum hüzünlü sayfalara
ağlıyorum şiir yazmak için mi
yoksa gerçekten mi bilmiyorum ama ağlıyorum

evet ağlıyorum içimden geldiği için
ağlıyorum içimden için için

suskunlugum dile gelip konuşuyor
ve bütün suçu yorgunlugum alıyor

saçmalıyor rüyalarım mutluluk görüyorum
ve umutlarımı kamçılıyıp hiç olmayacak seraplara
nesne olarak taşıyorum bir anda
ama yinede şiirimi asla bırakmıyorum odamda
üstüme yürüyorda korkularım
bir ah etmiyorum ve terk ediyorum
içinde bulduğum şiiri

gidiyorum umutlarıma kızıp
gidiyorum korkularımdan kaçıp
gidiyorum şirimi önüme katıp
gidiyorum hayallerimi orda bırakıp

gidiyorum ama nereye
yürüyorum yürüyorumda bir off etmiyorum
hülyalarımı geldiğim yere gömüp de gidiyorum
seraplar görüyorum geçtiğim yerlerde
ve bir kelebek çarpıyor gözüme
özgürlük için mi uçuyor acaba

ve şiirim kaybolunca kelimeler arasında
o yol gösterecek bana
ekmegim olacak ekmegim ve çakıl taşlarım
giderken hayallerimi çantaya koymadım bilerek
ben gitsemde onlar tutacak yerimi kaldığım yerde

hayallerim büyüyün orada o çorak topraklarda
belki beni bulursunuz düşen yapraklarda
belki beni bulursunuz taş çanaklarda
hayallerim büyüyün o kanlı topraklarda

gidiyorumda bir türlü bulamıyorum
yollarım keskin dişli katillerle kaplı
ne onlardan korkuyorum
ne de hayal hırsızlarından
ben zaten gömüpde gidiyorum hayallerimi
ama şiirlerim onlara kimse yaklaşamaz
yaklaşmayı hayal bile edemez
derken devrin şiir anlayışıyla tanışıyorum
ve ona yenik düşünüyorum
kelimeler dışlıyor beni
dagarcığım yetmiyor
ne ayak uydurabiliyorum
ne de uyak
yeni anlayışa iş veren olacağıma
eski anlayışa işçi olmayı yeglerim deyip
kelimelerle kurduğum çardaga çıkıp
virgülleri birbirine bağlayarak bir ezgi yakalıyorum
ve ve hayatıma bir nokta koyup bırakıyorum kendimi
son saniyelerimi yaşarken
yazdığım şiirler bir kısa çizgi misali önümden geçiyor
ahh ve son nefesimi veriyorum

ben son devrin yenik şairi eski papuçları
yazan parmaklarımın acıyor uçları

ben son devrin asi çocuğu hayallerimin katili
bakıyorum şiirime ateşlenmeden hayatımın fitili

asker ölür vatan kalır
mebus ölür meclis kalır
yigit ölür namı kalır
at ölür meydan kalır
şair ölür şiiri kalır

Kubilay Tek

Böyle Bir Aşk

fanusuna sıgmaz bakışların
akislerinde hülya döngüsü
deryalarında ince çizgiler
öyle yusuf öyle züleyha

gönül mühendisi yargıçlığın
ineden bir çılgının
naraların hülyaların
öyle leyle öyle mecnun

boşluga çırpınan kanatların
uzaklara uzandığın
meyhoş sokakların
öyle ferhat öyle şirin

gençliğinde ihtiyarlığın
ihtiyarlığında gençliğin
ve şefkatli kimliğin
öyle romeo öyle jüliet

Kubilay Tek

Düş

öyle bir rüzgar esiyor
kentin serseri sokaklarında
yoksul gramafon..
her zaman ki melodiyi çalıyor
cadde ve sokaklar
her zamankinden daha da sessizce
kederli aşıklara kapılarını açıyor
günahsız kaldırımlar
her zamanki gibi kirli
insanlar mat ifadelerini unutmuş
bugulu camlarda
ve aynalar hiç bu kadar
yalancı ve acımasız olmadılar
loş sokak lambaları
tenhadan göz kırpmıyor
adeta salınarak
vuruyor kızıl sahillere
mavi bir okyanus
sen orada boguluyordun
bense kim bilir nerede
ve sen yoksun...
ben şimdi sensizliğin
provalarını yapıyorum
bittiginde sen bile
ayakta alkışlayacaksın
bazen söz biter dudaklarda
söylenecek hiç birşey kalmamıştır artık
fiyonklu kalplerin bile düğümü çözülmüştür
büyüsü bozulmuştur aşkın
böyle bir durumda bile
tebessüm etmelisin...
çünkü küçük bir tebessümden
alacağın cevabı
büyük bir kahkahadan bile duyamazsın...
el veda edemedi
elveda edemedim
pürüzlüde olsa aşk kokan teninden...
aradı gözlerim ansızın
küçük bir kaçamak bakışı
sarhoş oldu yıldızlar
bir bir kaydılar gözlerimde...
zaman saçlarımı kırbaçlamış
yorgun ve yıllanmış...
ve şunu anladım
hoşca kalınmıyor
ve benimde düşlerim vardı
düştüler...
elveda gözlerim...

Kubilay Tek

Ellerimde Bir Demet Karanfil

sen meydanlarda büyümüş çocuk
cadelerde ve sokaklarda
bir yapraktın belki esen rüzgarlarca kımıldayan
sen hangi aşkları içinde taşıdında
şimdi ölümün yolunu gözlüyorsun
kalabalıklardaydın
sen dudaklarında başkaları için
sana ait olmayan tebessüm provaları yaparken
ben meydanlardan kitaplara çağırdım seni
telefonlar zincirler tükenip biterken t
oplu sesler çıkardım içimden
dağlarda yankılandı meydanlarda uguldadı
sen duymadın
sanki biz göçebeydik
o insan bu insan hepsinin içinden geçtikte duymadılar duymadılar
şimdi de bize sunulan yıllardır yırtık resimle
ve parçalanmış binlerce hayat
çok alıngan bir çocuğum ben
dokunsan ağlayacağım
kadınların bir mendilde kalıyor göz yaşları
ahh sokaklar bizden daha üzgün ve daha telaşlı
bense her şeye rağmen ve herkese aykırı
yine sana geliyorum yine sana geliyorum

Kubilay Tek

Elveda Hayallerim

zamanı gözlerime hapsettim
sana baktıkça duracak
alçaldıkça güneş
alçak gölgeler uzayacak
adın yazılacak sahillere
gazi olacak dalgalara
sevecek gönüller birbirini
ama asla kavuşmayacak
yazılmayacak bir daha
merhum aşk şiirleri
derin cümleler kurukmayacak
sanal olacak sevdalar
tek gecelik vedalar çıkacak dudaklardan
kapanan fanuslar açılacak
belki böyle olacak
bilki bi şekilde bir yerde
hala seni düşünüyor olacağım
belki uzun bir sahilde dönmeni bekleyeceğim
belki beddua edeceğim belki dualarım olacaksın
bilki unutulmayacaksın
bilki ben yaşadığım sürece yaşayacak
içimde ki sen
son anlarımda su gibi isteneceksin
ve belki son istegim kabul olacak
' allahım canımı öyle soguk bir sonbahar akşamı al ki
sevgilim mezarıma koyacak bir tane gül bulamasın!
ve gözlerim kapanacak
işte zaman yine serbest kalacak
belki böyle olacak
ama bilki yaşıyorsam eger
bir şekilde bir yerde seni düşünüyor
ve düşlüyor olacağım
şimdilik elveda hayallerim

Kubilay Tek

Gençligimin Mektubu 1

bu benim gençligimin mektubu
gençligimin aşkı
ve gençligimin makberidir
evet makberi
gençligimin son durak tabelası
belki son bilet belki hazan belki hazal
ve belki de en son hasat
bu seferki belki degil ama
bilki bu sana son vedamım hutbesidir
bu benim gençligimin mektubu
gençligimin sırrı ve makberidir
ışığını yansıtmada ay
ben yine de yazıyorum gençligimin mektubunu
bu mektub benim kurtuluşum
senin yok oluşun
bu mektup bir yetimin göz yaşları
bir cuma hutbesi
yok oluşa giden yol
varlığın esasları
yoklugun temelidir
bu mektup makberime kazınsın ince ince
ruhuma kazınır gibi
öyle işlemeli ki
her satırından nefret fıskırsın
sevgi fıskırsın ve tutku
öyle tutkuludur ki gençligimin mektubu
içinde kan içinde nefret içinde sevgi
ve şevkat nameleri sızıyor
artık kim ne almak isterse
bu mektup öyle okunmalıkı
hiç bir şey anlaşılmasın
kimse anlamasın
ya da bu mektup öyle okunmalı ki
her şey anlaşılsın
herkes anlasın
benim makberimde yatan gençligimin
mektubu oldugunu
bu mektup yeni bir çağ açsın
yeni bir devir yeni bir devrim olsun
bu mektupla açsın çiçekler
bu mektupla yok olsun
bu mektupla herkes dost olsun
bu mektupla herkes düşman
bu mektupda herkes ak herkes kara
her yer aydınlık her yer karanlık
bu mektupda bulunsun bütün ah'lar bütün vah 'lar
bütün sevaplar ve bütün günahlar
bütün seraplar bütün kabuslar
böyle bir gençlikdir
benim gençligim böyle bir mektupdur
benim gençligimin mektubu
kalbim sökülsün yerinden

kanım mürekkep olsun
yazılsın makberime mektubum
ince ince yavaş ve dikkatli

Kubilay Tek

Kırık Kalem

Kalbin kırıldı mı diye sorup yakıp yıkıp gitmiştin
Kal bin yerinden daha kırılırsın diyebildim sadece içimden
Esir düşmüştü şafak gibi parlayan vicdan azabın gözlerime
Küçük bir tebessüm yırtılmıştı zindanlarımda
Ağlayan bir tan vardı gözlerinin gördüğü yerde
Pihtılaşmış bir kabuk bağlamıştı kalbim
Kal gönlümde serpinsin topraga ince haykırışlar
İçimde yaşlansın vefasız şiirler
Gitme yüzümde ıslanır acı hatıralar
Bırak gölgesinde kalsın umutsuz akşamlar
İzin ver biraz daha kahrolsun dudaklarım
Öyle hoyrat essin çile dolu rüzgarlar
Ve kırılırsın tam ortasından vefasız akşam güneşi
Yas tutsun hüzünlü sonbahar
Düşsün düşebildiği yere kadar son perde
Haykırabilirse bırak gitsin umutlarını
Bir tek bakışların kalsın cebimde
Suskun bir senfoni kadar yalnız kaderim
Kırılma hatıralarımda kal öylece
Bırak çilekeş romanları ellerinden
Bırak dizelerde kalsın hüzünlü aşk
Gel benimle olmadığın şehre
Sensiz kaç kere öldüğümü izle keyfince
Kapatalım demesin dudakların son sayfayı
Bırak simanda yüzsün küçük sandalım
Her tema senin olsun bu sitemde
Ve hiç bu kadar yakıcı olmamıştı
Unut beni deyişin pervasızca
Köprüler kurduğum bu gönülde yalnızım
Farkındayım....
Küçük bir sığınak istedim gönlünde
Belki yaşlanırım içinde diye
Vermedin ince ve buruk mutluluğu
Kahrolsun yosun kokulu şiirler
Hepsi seni mi anlatır bana
Kaç cümle intiharı bekler gözlerinde
Kaç göz yaşı sel olur akar deryalarımından
Söyle bana ey sevgili
Hayat bir denizse ve buraya terk edildiysem
Neden yüzmeyi öğretmediler bana
Söyle bana ey sevgili
Kaç kardelen güneş için yaşarken
Ölümü acımasızca beklerken
Umut dolu bir tebessüm çok mu kahrederdi
Bakışlarını unuttuğun yerde
Söyle bana ey sevgili
Kelimeleri unuttuğum bu yerde
Gelmeyeceğini bilerek bekleniyorsun
Her harfte aradığım mutluluğu
Her virgülden unutturdun sanma
Ve bu gün her sayfamda seni taşıyorsam
Bilki daha da yolum var demektir

Dinle beni ey sevgili
Bırak ince belli bardağımda titresin dem
Yırtılsın sayfalarımda çığlık atan şulem
Mahvet ünlemlerde aradığım huzuru
Kahret yoklugunda sığındığım satırları
Kül olsun kadehimden dökülen yağmur
Bırak beni yaşlanacağım şehre
Elveda demeden dinle bakışlarımı
Şancılı bir özlemin yetim susuşlarını
Öyle uzaklarda arama mutluluğu
Belki bir zambagın ıssız gölgesinde unutmuşundur
Pek elemli kanadı melodi
Dinle ey sevgili
Kayıp bir buhranlı manzara arama kinayelerde
Acı dolu aşk filmlerine de takılma öylece
Baş rolünde oynuyorsun şehadet nakışlarının
Sana o kadar susamışım
Kanayası varmış dudakların bu gece
Sızlasın duvarda çakılı fotoğrafın
Kucaklasın kederi yüzsüz aynalar
Unut demesi kolaydır dudaklarda
Unutulmayacak bu anonim türkü
Bıraktım kendimi lacivert gecelere
Bıraktım ey sevgilinin metanetli yüregine
Ugruna bu kadar cümleyi feda ettirecek kadar
Büyüksün bende
Bırak çıkmaz sokaklarda olmaz dediklerini
Yaşlanacaksın bu gönülde farkında olmadan
Öyle büyük hayaller peşinde koşmuyorum inan bana
Küçük bir kaçamak bakışın avuçlarında sızlıyorum
Kal yerinde öylece
Ben yaşamayı da öğrendim sensiz her gece
Oysa bir iyi gecelere tüm geceleri değişmişim
Bir tatlı rüyalara tüm rüyaları
Bir canım değişine bütün canları
Kırıldı içimde fanusum
Bırak mutlu olsun göğsümde alev alev çarpan yürek
Bırak son satırlar huzurla uyusun
Dinle bak ben çalışıyorum yoksul gramafonda
Dünyaları taşıyamıyorsun belki gözlerinde
Ama hülyalarım senin ellerinde
Dinle ey sevgili
Kiralık hayaller peşinde degilim
Dinle günahkar keman nasılda çalışıyor kalbimi
Nasıl akıyor saçlarından Samanyolu
Affet edebiyatçılar öğretemedi hüznle yazmayı
Sende öğrendim her sayfada vurulmayı
Kanayacaksa bırak kanasın yaralar
Düşlerimin düştüğü bu yerde
Sen bilemezsin seni yaşarken ölmeyi
Saplantılı bir kadeh kaldırışın bıraktığı izler bende
Kahrolur nidalarımda acınası gülüşler

Ve yok olur benliğimde bir şule
Kolay değil bir gönüle nakış nakış işlenmek
Eflatun edalar saklama içinde sessizce
Bilki seni hep sevdim kaynayan yiregimde
Kolay değil her an ölmek kahverengi gözlerde
Dinle acıyla terbiye edilen göz yaşı
Bakma göge yalvarırcasına rahmete
Sınırları olmaz apansız çarpan yüregin
Kırabildiğin kadar sağlamdır
Sarabildiğin kadar da yaralı
Bırak nefret etmeyi gözlerimde kanayan derya
Hiç bu kadar yaralanmadı esen rüzgar
Dinle gecemi aydınlatan güneş
Sevmek tene dokunmak değildir
İslak ellerle gönüle dokunmaktır daima
İçim sırlıklam akıyor benliğimde hayretle
Kalma odalarda yalnız başına
İncitir hatıralar nem kapmış yüregini
Sevilmekten sıkıldıysan birde sevmeyi dene
Dene bir kere cihanı fethedeyim gözlerinde
Bırakma senin için çarpan yüregi uçurum dizelerde
Ver elini tutsun yaşamayı özleyen parmaklar
Kahretme tebessümleri yüzünde açsın
Kaç satır kirletti ugruna ve kaç tebessüm
Kayıp hazineleri ol gönlümün
Bekletme bu yaralı gramafonu
Daha çalacağı kaç kapı var
Ve şunu da unutma diyarlarımı terk etmeden önce
Girmedigin bir savaşı kaybetmiş olamazsın
Bana yapma deme gülmeyi takınmış
Suskun dudaklarında kal öylece
Bak sabah oluyor yaşlı penceremde
Gel desemde nafile haykırışlar
biliyorum bir gün bir kurtuluş var
bir tebessüm unuttun kadehimde
bırak oda hatıra kalsın kalemimde
yorulmadım adına dizdiğim namelerden
yorulmayacağım da bu yılgın yolda
dinle bak sevgili güneş hasretle çalmaya başladı
neredesin ufuk çizgimin kalemi bekleniyorsun
dinle bahçemde filizlenen hayat
ben buradayım öyle uzaklarda değil satırların kalbinin attığı yerde
bekleniyorsun virane kalbimin yıkılmış evlerinde
kırık bir kalem yarım kalan bir hayat seni bekliyor
buradayım öyle uzaklarda değil kırık kalemimde

Kubilay Tek

Makale

Elbette gece olacak sen geleceksin mehtaba
Gözlerine bakıp bir bir koparacağım yaprakları
Seviyor sevmiyor...
.... Ne yani papatya da bir yaprak fazla olsa
Sevecekmiydin beni....
Bir kere kırılır kalp
Tersden okudun galiba
Plak değil ki tekerrür etsin...
Aşk insanların azgındaki şivedir
Kiminde kaba ve yozlaşmış
Kiminde ince ve kibar
Peki ya insan konuşmayı bilmiyorsa...
Türkçe öğretmenim yanlış biliyor
En uzun fiil 'beklemek'tir
Bu şiirde her şey var açlık bile
Oysa kaçan bir gol kadar üzülmemiştik
O güzelim Afrikalı çocuklara...
Oysa bizler sevgiliden gelecek bir mesaja
Her şeyi vereceğimizi söylerken
Bir çift siyah göz içeceği bir yudum suyu
Baharı bekleyen çiçekler gibi bekliyor
Ve onlarda her şeyini vermiyorlarmıydı
Evet en uzun fiil o suyu beklemektir....
Kaç insan başını yastığa koyduğunda
Yarın ne giyeceğini düşünür....
Kaç Marmara daha batacak gönlümüzde
Maviler giyerek...
Kaç tasarımcının yüzünde şarapnel parçası var
Nâfile elinde şaraptan başkası olamaz...
Kaç kişinin içinde alev var
Kaç kişide vela havle
Biliniyormuydu her maddenin bir kalbi var
Ve her kalbi bir mutluluk sarar
Sadece taşın kalbi yoktur
Onuda yosun sarar...
Kalbin varsa hala yüzleşecek
Kal bin cümle daha yaz sanal mutluluga
Her şeyi beğen her şeye yorum yap ver her şeyi paylaş
Umrunda olmasın sen rahat basarken topraga
Altında inleyen şehitler...
Umrunda olmasın çok yemekten karakteri bozulan bizler...
Sevgili ugruna litrelerce suyu akıtırken gözlerimizden
Hiç gelmesin aklımıza Afrika
Agladığını görmedigim bir onlar var zaten
Oda sanma mutlu olduklarından değil susuzluktan
Artık rahat uyuyabilirsin hala yüzün varsa
aşk dolu sayfalardan dram ve çığlık dolu sayfalara
yapay geçiştir bu ve utanç verici
artık düşünebilirsin yarın ne giyeceğini
ve artık rahat uyuyabilirsin yüzün varsa hala...

Kubilay Tek

Ne Ne..de

ne bahtiyar gördüm ne de bahtiyar oldum
en güzel günlerimde ağlayarak doldum

ne seni gördüm ne de senden birini
bir kendimi gördüm birde pirimi

ne evimiz oldu ne de arabamız
bu uğurda helal olmaz akan kanımız

ne birini sevdim ne de biri sevdi
tek istediğim yatacak ufacık bir evdi

ne sazımız oldu ne de sözümüz
sefaleti gördükçe büyüdü gözümüz

ne kendim ettim ne kendim buldum
ben yaratana sadece kuldum

ne göz konuşur nr de gönül görür
çürür bedenim bu isyanla çürür

Kubilay Tek

Nerdesin

nerdesin ufkumda açan çiçek
kırlarımda gezinen karaca
gecemi aydınlatan güneş
yalnızım nerdesin

nerdesin gönül perçinim
suya susamış suyum
gündüzümün ateşi
yorgunum nerdesin

nerdesin damarlarımdaki dem
duvarlarımdaki nem
naralarımdaki şulem
magdurum nerdesin

nerdesin gönül çizigim
en kutsal mabedim
saçlarımdaki akı
burdayım nerdesin

nerdesin beyhude mi bekliyorum
nafilemi haykırımlar
ufuklarda martımlarla
bekliyorum nerdesin

Kubilay Tek

Sevda Savaşı

bir gemi kadar sessizdi ayrılık
aramızan geçerken
nem almış duygularımız
köhne duvarlarımız
kurşuna kurban gitmiş sevdamız
ölümünden daha da vahimdi ayrılık
yıkılmayan duvarlarımız vardı
girilmeyen kalelerimizde
sınırdıydı zaten sevdamız
mülteci ateşiydi ayrılık
herkesi ısıtan
bazen kaynamış bir neşter çizigi
bazende iltihaplı bir yara
hastaydı sevdamız
ayrılık vakti çoktan gelmişti
ve sessiz gelmişti
ve yine sensiz gelmişti ayrılık
rıhtıma yanaşmıştı gemiler
sükutla bekliyor ayrılık
ve bir gece bozgunu
kör bir kurşun sevda şakagında
kanatları kırılan bir melekdi
bir içimlik sigaraydı sevda
keşke hiç içmeseydikde
bitmeseydi
sürekli aglıyorsun bakıyorumda
kaşların çatılmış
ve savaşların kaybedilmiş
bütün kalelerine girilmiş
surların yıkılmış
sancagın devrilmiş
bir çağı kapatmış
yeni bir çağı açmış
aglamış çok ağlamış
hiç susmamış
neden her zaman söylüyor
dogruları aynalar bana
taş atıp kırsamda
kendim parçalanacağım

Kubilay Tek

Sevgi

Sevgi öyle masum bir kızaktı
Sımsıkı sarılarak üzerinde kaydığımız
Ya çok iyi bilecektin kaymayı
ya da bütün hayatın kayacaktı
sevgi özlemektir hayalini
dilden düşmeyen bir şarkıydı
yorulmaktı sevgilinin gözlerinde
kırılmaktı bir kadehi tutarken
sevgi sımsıkı sarılmaktı hayata
damarlardaki akıntıyı sezmektir
kahrolmaktı yalnızlığında
karşılıksız beklentiydi
sevgi bir sabah uyandığında
hıçkıra hıçkıra ağlamaktı ugruna
yürekte cayır cayır yanan kor çileydi
sevgi yanlış bağlanan bir çift kunduraydı
koşarken ayaklarının birbirine dolanıp düşmesiydi
sevgi rabbine dönerek büyük bir derdim var yerine
derdine dönerek büyük bir rabbim var demektir
bazen dilek çeşmesine agzını dayayıp
dilek içmektir kana kana
dem vurmaktı sevgiliden yana
aynada bir başkasını görmektir
gömlek yerine sevgiliyi giymektir
sevgi her şeye rağmen bir ihtimal diyebilmektir
hüzünle kıvrılan can ve canandı
öyle bir kavram işte sevgi
avuğlarının ıslanması
ve gafletle uyumak gibi

Kubilay Tek

Soğuk Matem

Salıncak gibi salınıyordu gözlerimde ince ve dolgun bir bakış
Tutunası geliyordu avuçlarımın hayallere tutunurken
Köhne zincirlerden
Bir çıkmaz sokaktı gözlerimi gözlerinden kaçıırken
Hayalin apansız penceremde masum bir kelebek gibi çırpınırken
Hüzünlü bir sonbahar akşamıydı gözlerinden ince ince süzülen
Oysa soğuk bir matemdi içimi pervasızca titreten
Sensizlik avaz avaz susuyordu
İşlak bir elvedaydı senden bana tek hatıra
Öyle uzaklarda değilim
İşte buradayım yalnızlar rıhtımında
Kıyılarıma vurmuş hüzünlü bir aşk
Gafil avlanmış duygularım
Ve hislerim hissetmemekte
Miras bıraktım yosun kokulu şiirlerimi
Tek celsede boşandım hayallerimden
Senden sonra kaybettiklerimin içinden
En çok aklımı özlüyorum
Ellerini titretecek bir şiir değil belki de
Yüregini titretsin yeter
Kim bile bilirdi hayatımın paslı bir çivide asılı kaldığını
Ben dar ağacında asılı bıraktım hayallerimi
Ve senden sonra en çok aklımı özledim
Geri döneceksen dönme sakın
Bedenimi burada bulabilirsin lakin
Ruhum kimbilir hangi köşede

Kubilay Tek

Unut

Sızlarmıydı kalbim içimden sallarken ellerimi
Susarmıydı dudaklar seviyorum derken seni
Kırılmazdı mazilerim suya öyle salınmışken
Bozulmazdı kumdan yaptığım kalbim
Aglamazdı titreyerek seni görünce ellerim
Kilitlenmezdi hedefi döven kurşun gözlerim
Ve hüzünlenmezdi endamlı küller
Gel içimden seni sen alsana
Unut demesi kolaysa sen unut sana
Rüyalarda buluşalım dünya zindansa
Kahrolacaksa seviyorum derken ince gökyüzü
Yagdırsın bütün umutları üzerime
Aşk bitmemişti henüz ama son demleriydi
Ağlıyordu ıslak cümlelerin arasında gezerken
Öyle yanımdayken veda edilmiyor sana
Kalıyor dilimde anlamlı bir şarkıda
İçimdeki umut sararmış ama solmuş değil
Ve öyle bir geçmiyormuş zaman
Ve seviyordum seni gizlice içimden sana rağmen
Seni yaşadım kuzgunların kanat çırttığı yerlerde
seni anardı uykulu bir çift göz rüyasında
ben yorgun ve yıllanmış savaşçı
çehremde hüzün elimde vuslat üstümde titrek yalnızlık
ve elimde yırtık bir fotoğrafın
her şey unutulmuş olarak yaşanırdı sanma
bana anlatma imkansız sevgiyi
hani nerede yeniden yaşanacak güzellikler
nerede ugruna yapılan fedakarlıklar
nerede yosun tutmuş kalbin
ve ellerin nerde
bağlandım körü körüne bir anda
affet çok sevdim seni
affettim hiç sevmedin beni

Kubilay Tek

Üşüyorum

bu gün hava çok soguk sevgilim
üşüyorum elimi tutarmısın
hisseder misin avuçlarımda soguklugu
hissedebilir misin kalp ritimlerimde
adının çarptığını
sen belki hissedemeyebilirsin
ama ben içimde bir yerde seni hissediyorum
hissediyorum içimde bir yerlerde
çarpıyorsun ölene dek çarpacaksın
biliyormusun umutsuzca ve vakasız
hala bekliyorum seni yetimhanemizde
terk edilmişlerle yetimlerle
kim bilir şimdi sen neredesin
hangi elit yerdesin
sen bilirmisin yaşarken ölenlere
yaşarken ölenlerdenim
bilir misin nedensiz sevenleri
nedensiz sevenlerdenim
bilir misin üşüyenleri
üşürken ölenleri
üşüyorum sevgilim biliyor musun
sen sıcak çayını içerken
sıcacık soba da elini ısıtırken
ben üşüyerek ölüyorum
elveda rumelinin kızı
elveda ben ölüyorum

Kubilay Tek

Vuslat

tırnaklarımla kazıdım
senin resmini
gönlümün perçinlenen
en kuytu köşesine
mazilerimde çiçek açmayan
hatıralarım oldun her zaman
sen giderken hiç mendil sallamadım
neden gittigini zaten hiç anlamadım
hep şuramda sakladım seni
şuramda sızlayan bir yaraydı
varlığın ve yoklugun
yinede varlığını heyecanla
yoklugunu sükunetle karşıladım
hiç kendışm olamadım
hep sen oldum
hiç biz olamadık
hep sen olduk
sen olarak savaştım
ben olarak kaybettim
ve yine hüsrana yine hicran
sana hiç kırılmadım
hep kendime kırıldım
vuslat yine en derinde
hicransa köşe bucak
ve yine aynı perde
aynı oyun aynı sahne
sürekli uçuyor hüznün
veda keleşekleri
aglatan aşk şarkıları
kırgın caddeler suskun sokaklar
mey kokan konaklar
seni hatırlatır bana
nerdesin kimlesin umrumda değil
sadece şunu bil bekliyorum

Kubilay Tek

Yagmurlar

Ay düşünce parçalanır gam tutmuş yüregimde
Sallanır gözlerimde zaman hayasızca
Ve yagmurlardan sonra dogar şafak
Azledilecek kadar masumdur
Sineye çekilen çocuksu sancak
Kemani bir yansımadır göğsümde açan çiçek
Oysa avuçlarındaki nemi hissetmekti sevmek
Sarılabilmekti sen diye yastıklara
Masumca seni yaşamak yasaktı mühürlü dudaklarında
Bir sızıntıydı omuzlarında akan saçların
Gözlerinin aradığı adam olmayabilirim
Ne fark eder oda ugruna ölmezmiydi
Çig kokan teninle yaklaş bana ey bahar
Seninle yaşlanmış bir bardak suyu içerken
Neden tutkuludur böylesine aşklar
Karanfil kokulu sokaklarında dolaşmak
Her köşesinde nefret sarılı merhameti bulmak
Her kahkahada bir hıçkırıga sarılmak
Cadde ve sokaklarında bende varım
Gönül dilenen bir dilenciyim
Oysa küçük bir bozuklugun bile yok
Bu hayasızca akından geriye kalan
Düş kırıklığı ve bir demet karanfil
Oysa bir umuttu sen diye sarıldığım şarkılar
Sımsıkı bağlanmaktı gözlerine aşk
Ardında ahh çekmekti
Zamanı idam ettim gözlerinde
Sus çalma ifadelerini aynalardan
Bırak ıslansın bulutlar
Bana mı tükürür yoksa sana mı aglar
Hüznü en sıcak mevsimde giydim üstüme
Selam söyle dudaklarından uçan kelebeklere
Yagmurlardan sonra büyürmüş başak
Bir gün gözlerimin taa içine bak
Anlarsın ölümler niçin yaşarmış
Ben bakışlarının sılası kendimin gurbetiyim
Kendimden başka bir şey istemiyorum senden
Hiç bu kadar özlememiştim kendimi
Ve yalnızlık...
Ne de güzel bütün yüzlerde seni bulmak
Sonra seni kaybetmek ...
Sana dogru uzanan çaresiz elleriyim gönlümün
Seninle bir yagmur başlıyor
Martılar konuyor omuzlarına
Akşamlardan gecelerden senden uzakım
Uzak dağlarda esen bir rüzgarsın
Hergün gönlüme esen
Saat gece yarısı söndür lambaları
Uyuda martılar gelsin rüyana
Uykularımda ki şehrazat

Kubilay Tek

Yalnızlık

zaman öyle hızlı akıyor ki durmak bilmiyor
zamanım nü kadar çıplak ve sessiz
gidenlerin ardından bir hatıra yalnızlık
buralarda sabah olmuyor geceler çok uzun
zaman öfkeli zaman acımasız bir katil
ve gidenlerse suç aleti
içimde bir grizu patlaması
gözlerim daha da umutsuz
sözlerim de bir o kadar mutsuz
yalnızlık sigara külü kadar yalnızlık
saadet olmadan umut olmuyor buralarda
gidenler özlüyormu acaba
bir umut bekliyorum denemez
hiç beklemedim beklemeyeceğim
bilirim gelmez onlar
taş sokaklarda mutlular
o kadar sessiz ve o kadar derin
o kadar içten o kadar asi
bunun adı yalnızlık
fanusumdaki kar taneleri kadar
ah şu çınarın dili olsa da konuşsa
zamanı hicvedip asılsa
yaprakları dökülse bir bir omuzlarından
ve bir çığlık kan revan duvarlar
yalnızlık koydum adını çınarın
beklemediğim yalan olsa
beklerdim bir azizin nefesi kadar
bir ananın ağıtı kadar
söneceğini bile bile çıldıran ateş kadar
suyun toprağı yardığı kadar
beklerdim
ve gidenler bilmiyorlar beklendiklerini
ve bilmeyeceklerde
ben yalnızım buralar yalnız
bir umut bir çare
yalnızlığım son bulsun
zaman divane
nerde eski dostlar eski kahkahalar
o eski kagıt uçurtmalar
neredesiniz bekliyorum
bekleyeceğim

Kubilay Tek

Yaşadığın Kadar Yskınsın Sonuna

düşündüğün kadar düşünölmüyorsun
düşünmedigin kadar düşünölüyorsun
özledigin kadar akla gelmiyor
akla gelmedigin kadar özleniyorsun
iyilik ettigin kadar kötüsün
kötölük ettigin kadar da iyisin
agladığın kadar gülüyorsun
güldüğün kadar ağlıyorsun
yaşadığın kadar görüyorsun
gördüğün kadar yaşıyorsun
akıp giden zamandan
geriye kalan bir eflatun
hayatın griye çalan yüzü
herkes kadar iyisin
herkes kadar kötü
ne defterin ne kitabın
akılda kalan son hitabın
ne gülüşün ne ağlayışın
hatır dolu son susayışın
ne evin ne barkın
sırta kadem basan hayratın
ne o ne bu hatırlanan
her şeyde biraz sen
ne üstün ne başın
hatırlanan son naaşın
ne geriye kalan
gönlündeki küf
aklındaki akıl
dünyada varlıksın
hayatta piyon
sahnedey oyuncu
secdede gururlu taburede eziksin
karşındakinin gördüğü gibisin
sevdiklerin kadar iyisin
nefret ettiklerin kadar kötü
ne renk olursa olsun kaşın gözün
karşındakinin gördüğüdür rengin
yaşadıklarını kar sayma
yaşadığın kadar yakınsın sonuna
zaman mekan hiç fark etmez
ne kadar yaşarsan yaşa
sevdiğin kadardır ömrün

Kubilay Tek

Yinede

ben çiçek olsam
sen suyum olsan
kana kana içsem
yine de doymasam

ben güneş olsam
üstüne dogsam
her gün yansam
yine de doymasam

ben kuş olsam
omzuna konsam
bir buse alsam
yine de doymasam

ben ay olsam
geceleri dogsam
sende konuşsan
yine de doymasam

ben ben olsam
sende sen olsan
hergün koklasam
yine de doymasam

Kubilay Tek

Yorgun Yıllar

bir hattatın son çizigi
onurum
kırılmış olsada
üstüme yıkılmış
yorgun yıllarım
bir azizin nefesi kadar
hafif olsada
cürmüm kadar divitimde
nokta kalmasada
deryalarımı karalıyorum
saman yapraklara
sarsılan tahtın
son varisi olsamda
gururum alev alev
kan revan olmasada
üstüm başım
içimde ırmak yalnızlığım
konuşsa yorgun yıllarım
hafiflemez dirhem kadar
onurumda sancı kalemleri
ve yalnız bir çift göz
hiç olmayacak kadar yalnız

Kubilay Tek